

Razbijanje stereotipov za strpnejši jutri

Dijaki 3. a in 3. b gimnazije smo se imeli v mesecu marcu pri uri angleščine priložnost virtualno srečati s Slovenko, domačinko, gospo Jasmino Putnik, ki začasno biva v Savdski Arabiji. Srečanje je bilo izvedeno v okviru nedavno obravnavane teme stereotipov, katerih vpliv smo raziskovali prav skozi spoznavanje savdske družbe.

Pred srečanjem smo se dijaki v skupinah poglobili v področja, ki določajo način življenja v tej, za nas eksotični deželi. Osredotočili smo se na vero, kulturo, medije, položaj žensk in tujcev ter na politično ureditev države. Pred srečanjem smo si izoblikovali podobo družbe, ki je socialno precej zaostala za našo. Izpostavili smo slab položaj večine žensk, velike socialne razlike med sloji in velik vpliv vere na politično dogajanje ter zakonodajo. Obenem pa smo izvedeli

tudi, da država na teh področjih trenutno doživlja hiter razvoj. Po natančni preučitvi omenjenih področij smo za gostjo pripravili vprašanja, ki smo ji jih predhodno poslali v vpogled.

Naše srečanje smo pričeli s predstavitvijo ugotovitev, ki so se nas še posebej dotaknile. Gostja pa nam je s pomočjo fotografij predstavila svoj pogled na omenjene teme, pri čemer je črpala predvsem iz svojih izkušenj.

Ugotovili smo, da imajo tamkajšnji prebivalci zelo bogato

kulturo in tradicijo, ki ju skušajo čim bolj ohranjati tudi v modernem času. Izvedeli smo, da je mestno življenje je v Savdski Arabiji večinoma precej podobno našemu, velika razlika pa je prisotna v manj razvitih predelih države. Gostja je potrdila nekatere informacije, ki smo jih našli med našo predpripravo, in zanimivo je bilo slišati njeno stališče. Predstavila je na primer svojo izkušnjo z oblačili v državi, kar nam je pomagalo razumeti, v kakšnem odnosu so ta s tra-

dicio, družbo in kako se z razvojem spreminjajo. Presenetila nas je tudi s podatkom o obstoju predelov mest, t.i. compounds, poseljenih večinoma s tujci, na kar med spletnim raziskovanjem nismo naleteli. Na splošno smo dobili vtis, da mediji razmere pogosto prikazujejo v slabši luči od stanja, kot nam ga je predstavila gostja. Zdi se, da pogosto zamolčijo bolj napredne vidike savdske družbe in prikazujejo zgolj eno, negativno plat, s tem pa nam ustvarjajo zelo necelovi-

to predstavo dejanske situacije.

V zaključku bi se radi zahvalili profesorici Meliti Lemut Bajec za organizacijo srečanja ter gostji, ki je delila z nami svoje izkušnje in vedenje o tej kulturi, saj sta nam omogočili boljše razumevanje tako Savdske Arabije kot tudi tematike stereotipov. Pri pouku smo lahko mnogi prvič neposredno primerjali površno predstavo družbe, ki smo si jo ustvarili sami, in podobo, ki se izrisuje tistim, ki imajo vanjo neposredni vpogled. Tovrstno šolsko delo nam veliko pomeni, saj sta poznavanje in razumevanje druge kulture temeljna koraka k boljšemu sprejemanju sočloveka.

Matic Curk, Zarja Bizjak, Ana Petrič, 3. letnik gimnazije

Moje življenje v Savdski Arabiji

Pred odhodom v Savdsko Arabijo so mi prijatelji, znanci in celo sorodniki namenjali številne zaskrbljene poglede in vprašanja – Se nič ne bojiš? Njihovi strahovi in pomisleki so bili na nek način upravičeni, saj se Savdska Arabija v medijih pojavlja predvsem takrat, ko je govora o vojni z Jemnom ali kršenju človekovih pravic ... Da stvari v vsakodnevem življenju le niso tako enopomenske, kot se zdi lahko komu, ki to eksotično državo opazuje le skozi poročanja medijev, sem vedela že iz mojih pripovedovanj, saj je tu preživel celoten prvi lockdown. Sama sem se s savdsko stvarnostjo prvič srečala pred štirimi meseci.

Savdska Arabija je še ne tako dolgo nazaj veljala za nadvse skrivnostno in večini nedostopno kraljevino. Ko sem prvič stopila na njen vroči pesek, me je povsem začarala. Kljub začetnemu šoku, ki sem ga doživela zaradi slabega ravnanja z odpadki in množice v črni zaviti ženski, se mi je pričela lepota Savdske Arabije iz dneva v dan bolj razkrivati. Za tancicami so

se iskriki živahni in radovedni pogledi, v puščavi sem podobno kot v našem gozdu našla mir, v mestih pa sem lahko bila priča izjemno hitremu razvoju in gradnji novih stanovanjskih in gospodarskih kompleksov. Tudi na področju pravic žensk in delavcev iz manj razvitih držav se dogajajo hitre in korenite spremembe. Ker sem želela bralcem približati to nepoznano deželo ter obenem odstraniti tančice tudi neutemeljenih prepričanj, s katerimi njenim prebivalcem mnogokrat delamo krivico, sem se takoj po prihodu odločila za pisanje spletnega dnevnika.

Prav tako sem z veseljem sprejela izziv razbijanja (ali potrjevanja?) predsodkov, h kateremu me je povabila stanovska kolegica Melita, ki je z dijaki ravno obdelovala temo stereotipov. Nad izčrpnim delom dijakov sem bila navdušena, na trenutke pa tudi v zadregi. Na mnoga vprašanja, ki so jih pripravili, namreč nisem imela odgovorov in sem se tako med pripravo predstavitve tudi sama naučila veliko novega. Kljub temu sem se poskušala vedno znova vračati k osebnim

izkušnji ter jim predstaviti čim več podrobnosti iz pogovorov z ljudmi, ki živijo v Savdski Arabiji že celo svoje življenje; pa naj gre za tujce (otroke delavcev, ki so si tu ustvarili svoje družine) ali domačine.

Resnica in realnosti je pravzaprav toliko kot posameznikov. Mediji sicer pogosto predstavijo resnično podobo Saudske Arabije, vendar pa so zame veliko več vredna pričevanja ljudi, ki tukaj živijo. In tudi med njimi je toliko različnih zgodb, da je zelo težko posplošiti in povzeti, kakšna je v resnici Savdska Arabija. Zagotovo ne enobarvna. Sestavljena je iz neštete zgodb in upam, da jih bom v času bivanja tukaj lahko spoznala čim več.

»Je to privid?«

Med vožnjo sem opazovala prve sipine, redko puščavsko rastlinje, kamele, naftne vrtnice ... Ko smo prispeli, so nas v šotoru pričakali zakurjen ogenj, polna dallah arabske kave ter keramičen čajnik sladkega črnega čaja. Prav tako niso manjkali sočni datlji. Vse to sta že pred našim prihodom pripravila Abdulrahmanova delavca.

Nekaj trenutkov smo sedeli v tišini, srkali kavo z značilnim vonjem kardamoma in očarano poslušali prasketanje ognja ...

Sonce je začelo počasi izgubljati svojo moč, zato smo se odpeljali na krajši sprehod. Bosonogi smo za seboj puščali odtise, ki so se prepletali s stopinjami majhnih ptic, psov in kamel. Pesek je bil prijetno hladen, ponekod trši, drugje mehkejši, in če nismo hodili dovolj hitro, se je pričel udirati. Med vzponom na manjšo sipino smo opazili farmo kamel. "Hočeš, da se jim približamo?" me je vprašal Abdel, ko sem že od daleč občudovala te veličastne živali. "Ne, raje bi jih videla kar tako, v puščavi," sem odvrnila in nadaljevali smo s potjo.

Na vrhu sipine je veter pihal nekoliko močnejše, temperatura zraka pa je bila ravno pravnjaka. Odpela sem si abajo. "Jasmina, sedaj si na sipinah!" Nekaj nerazložljivo domačega je bilo v plapolanju abaje, v vzorcih, ki jih je veter risal po puščavskem

pesku, v barvi neba ... V meni so odzvanjale besede sodelavke, ko sem pred odhodom delila z njo skrb, da bi utegnili pogrešati našo zeleno naravo. "Puščava ima svoj čar, veš. Prepričana sem, da se boš zaljubila vanjo."

Ko smo se vračali, se je sonce že spuščalo proti obzorju. Ne spomnim se, kdo jo je prvi opazil, ampak z vzhodne strani se je iz daljave proti nam pomikala karavana kamel! Nekaj časa smo samo nepremično stali in občudovali počasno premikanje živali, ki so postajale z vsakim korakom 'večje'. Previdno smo se jim približali in bili ves čas pozorni, da jih ne bi s čimerkoli vznemirili. Niso se pustile motiti, popolnoma nemoteno so še naprej uprizorjale enega lepših prizorov, kar sem jih videla.

Jasmina Putnik

*Odlomek iz dnevnika zapisan, december 2020. Vabljeni, da svojim dogodivščinam sledite na <https://jasminainthespines.com> in @jasminainthespines (Instagram).

Projektni dan – Veno Pilon in njegov čas

“Prepuštil sem se življenju, ki se je igralo z menoj in me je oblikovalo po svoje, tridimenzionalno, zato sem ga ljubil – do Roba.”

(Veno Pilon, Na robu)

Letos smo pilonovci izvedli že četrty projektni dan, tokrat v precej drugačni obliki in na daljavo. Naslovili smo ga Veno Pilon in njegov čas. Z izborom teme smo se poklonili rojaku, po katerem se imenuje naša šola in tako obeležili 50-letnico njegove smrti. Projektni dan je rezultat

povezovanja razvojnih projektov, ki jih na šoli izvajamo: OBJEM, NA-MA POTI in PODVIG, z njim pa uresničujemo tako cilje projekta kot posameznih predmetnih področij.

Temo projektnega dneva Veno Pilon in njegov čas smo določili

že v začetku letošnjega šolskega leta. Datum izvedbe pa se nam je zaradi ukrepov ob Covid-19 odmikal v negotovo prihodnost. Po premisleku smo se odločili, da ga izvedemo na daljavo v drugem tednu marca, četudi bi se takrat morebiti že vrnili v šolo.

Letos so nam način poučevanja in varnostni ukrepi narekovali spremenjen način dela, ki smo ga upoštevali in zato tudi precej spremenili način izvedbe in vsebino projektnega dne. Na projektnem dnevu so kot vedno sodelovali vsi dijaki obeh programov ter vsi učitelji, ki v njih poučujemo, pridružili pa so se nam tudi vzgojitelji iz dijaškega doma. Delo smo letos organizirali po vertikali v mešanih skupinah. Dejavnosti torej nismo vezali na posamezen razred, pač so se dijaki na razpisane dejavnosti prijavili preko spletnega obrazca glede na njihov interes. Izbirali so lahko med pestro izbiro delavnic in predavanj, ki smo jih v medpredmetnem in sodelovalnem duhu zanje pripravili učitelji, k sodelovanju pa smo povabili tudi zunanje sodelavce. Vsak dijak se je v enem dnevu udeležil dveh delavnic. Nabor tem je bil resnično zanimiv in marsikomu se je bilo težko odločiti.

Delo skupin, v katerih so sodelovali dijaki od 1. do 4. letnika obeh programov v heterogenih skupinah, vam predstavljamo v video mozaiku, ki si ga lahko ogledate na spletni strani šole, na povezavi: <https://www.ss-venopilon.si/2021/03/20/projektni-dan-veno-pilon-in-njegov-cas/>.

Veno Pilon

Film predstavlja sintezo našega dela in obenem nadomešča plenarno predstavitev dejavnosti, ki smo se ji letos morali odpovedati.

Veno Pilon v posvetilu k svoji knjigi Na robu pravi, da je spomine na svoje življenje razvrstil in povezal v mozaik, v katerem je spoznal svoj obraz. Z raziskovanjem smo na projektnem dnevu odstirali tako skrivnosti njegove kot svoje podobe.

Si lahko zamislite Pilonov ponos, kako s pipo v ustih in gubo na čelu spremlja življenje na šoli, ki nosi njegovo ime?

Mateja Ceket Odar, prof.

Veronikina nagrada

V letošnjem letu so v Hiši kulture Celje prevzeli organizacijo Veronikine nagrade za najboljšo pesniško zbirko leta, ki z naslednjim letom praznuje častitljivih 25 let. Ob bok ji že 15 let stopa zlatnik poezije za pesniški opus ter šesto leto tudi mala Veronika, ki nagradjuje najboljšo pesem dijakinje ali dijaka slovenskih srednjih šol.

Z natečajem mala Veronika so povabili k sodelovanju in s predstavitev in nagrado spodbujajo ter predstavljajo širom Slovenije pesniški izraz srednješolcev. K natečaju so bile vabljene vse srednje šole v Sloveniji. Posamezna šola je lahko na natečaj prijavila eno avtorsko pesem dijaka ali dijakinje v slovenskem jeziku, ki jo je napisal-a v kateremkoli

obdobju svojega pesniškega ustvarjanja.

Srednja šola Veno Pilon je na natečaj prijavila pesem Nebesedje Eve Terčon, dijakinje 4. d.

Pesem je objavljena na www.veronikina-nagrada.si/.

Eva Terčon 4. d

NEBESEDJE

Včasih prostor med mojimi besedami pove največ.
Lahko kričim naglas,
pa samo s tišino sežem v drugo vas.
Včasih prostor med mojimi besedami pove največ.

Roža ne kriči,
ko brez vode trpi.
A razumemo jo vsi.

Morje nič ne reče,
če ga sonce opeče.

Prav tako luna se ne kuja,
ko jo na nebu sonce prebuja.

Ali se drevo jezi,
ko gre dedek po drvi?

In prav tako jaz nič več ne rečem,
moja tišina kriči,
medtem ko svet spi.
Ker prostor med mojimi besedami pove največ.

In prav takoj jaz ne rečem nič,
moj krik vse predrami,
moja misel jih premami.
Saj prostor med mojimi besedami pove največ.